VISURI

ANNE SMULDERS

S-a născut la Liége. Profesiile sale – de arheolog şi istoric de artă – conjugate cu pasiunea pentru SF şi Fantastic îi permit să ţeasă legături între trecut şi viitor. Este, cu precădere, o autoare de nuvele.

Maşina cobora silenţios pe deasupra peisajului. Modelul acesta era deja comercializat de câteva săptămâni, dar Alain şi Marie-Claire foloseau, de două zile, prototipul. De două zile, ochii lor sorbind parcă frumuseţea locurilor prin care treceau, se simţeau atât de bine... Conducând pe deasupra parcurilor din Marea Britanie, viteza şi libertatea îi extazia.

Încetul cu încetul descoperiseră comenzile onirice ale vehiculului, pentru că nu se foloseau de volan, ci dorinţele lor mental exprimate o făceau să alunece uşor în acest voiaj al plăcerii. Erau norocoşi pentru că aveau o asemenea maşină capabilă de a le vedea visurile şi de a crea decoruri care să-i facă pe amândoi să simtă plăcerea.

Un obiectiv video superviza traseul: precis, sensibil la toate modificările reliefului. După mulţi kilometri, denivelările deveniră din ce în ce mai mici, pentru ca în cele din urmă, un câmp neted să se descopere privirilor lor. Motorul mergea fără zgomot, drumul continua... Alain corectă traiectoria, ordinatorul îi transmise dorinţa către obiectiv, iar acesta ezită, vibrând. *Către pădure.*

În pofida vântului, era cald. Ieri, la sfârşitul zilei, se opriseră pe o faleză pustie şi, proiectându-le dorinţele, obiectivul concepuse o casă, inventase chiar şi un refugiu mascat de arbori în preajma ei. Holograful îi făcuse să se

simtă atât de bine, încât păreau să perceapă chiar şi parfumul unor alge.

Maşina acceleră. Alain scoase electrozii de la tâmplele prietenei sale, care adormise. Obiectivul se opri, fasciculul traiectoriei se îngustă, vehiculul frână şi peisajul se şterse. Ordinatorul se adaptă treptat acestei variaţii, proiectă un volan şi maşina coborâ uşor, după care începu din nou să meargă, de astă dată pe o şosea.

Deodată, visele tinerei femei reapărură. Obiectivul apucă iarăşi să vibreze, proiectă imagini şi fasciculul recreă ambianţa. Apăru din nou vegetaţia, un râu a cărui apă cristalină trecea pe lângă o casă. Maşina încetini apoi, parcă cerându-şi scuze pentru această scăpare în oniric.

Marie-Claire deschise ochii, zâmbi.

Visele ei fuseseră pentru moment atât de puternice încât electrozii continuaseră să capteze. Departe de a se simţi în nesiguranţă, Alain o încurajă tandru:

— Relaxează-te! Nu e nici un risc. Lasă-te în voia dorinţelor, creează-ţi propriul tău univers, accelerează dacă vrei.

Ea se aşeză mai comod în scaun, se simţea bine şi obiectivul se înclină oblic, maşina prinse din nou viaţă. Lăsă în urmă nuanţe vagi, întunecate şi decorul câmpiei. O şosea dispăru undeva în dreapta şi fascicolul dezvoltă o vegetaţie luxuriantă, o pădure se născu şi dispăru în drumul lor. Peisajul era într-o continuă transformare, obiectivul picta litoralul britanic şi în curând visurile lui Marie-Claire îi aduseră într-o mare de culori, printre flori de câmp.

Alain trecu pe comandă manuală şi modifică puţin mişcarea obiectivului, ajustând dorinţele prietenei sale. Netezi denivelările şi îmbogăţi decorul. Adăugă lacul de apă cristalină, reveni asupra iluziei unei case care umaniza puţin peisajul fantastic prin care trecea maşina. Vântul se lovea de zidurile înalte.

După o vreme Alain puse din nou electrozii la tâmplele lui Marie-Claire. Zidurile începură să se piardă. Ea se trezi

iarăşi, tabloul de bord se revigoră, imaginea îşi pierdu din contururi. De comun acord părăsiră propriile închipuiri şi deconectară holograful. În această seară aveau să se reîntoarcă acasă. Coborâră din nou pe şosea, iar obiectivul intră repliindu-se în lăcaşul de sub capotă. Kilometrii întregi trecură rapid. Pilotul automat îi conducea acasă. Ziua se termina când Alain consultă ordinatorul:

— Unde suntem?

— Am ajuns la Saint-Malo. Nu mai doriţi să mergeţi acasă?

Accentul metalic al vocii artificiale îi scoase pe amândoi din amorţeală.

— Mi-ar plăcea să trecem pe deasupra Podului Vechi.

— Bineînţeles.

Vehiculul încetini, ocoli o clădire şi se îndreptă către Podul Vechi. Parcurseră drumul contemplând, privind oamenii ce se uitau uimiţi la maşină.

În cele din urmă se opriră la marginea plajei.

— Acest loc mi se pare straniu, abandonat, remarcă Alain.

— Eu cred, începu Marie-Claire, că nu e deloc aşa. S-ar putea să fie o consecinţă a programelor pe care le-am văzut în timpul zilei. Apropo de asta, eu cred că maşina răspunde la anumite dorinţe, iar la altele răspunde prea repede. Probabil datorită faptului că ne-am proiectat amândoi în acelaşi timp dorinţele.

— Îmi place când amândoi vrem să vedem acelaşi lucru. În această seară am încercat să folosesc şi comanda dublă, ai văzut. Maşina nu ştie să aleagă, dar e drept că nu am mai încercat niciodată asta. Trebuie să micşorăm erorile obiectivului pentru a atenua contrastul.

— Hai să mai încercăm odată. Maşina se ridică, Alain savură mirosul mării, apoi geamurile se ridicară şi vehiculul acceleră.

Marie-Claire se forţă să adoarmă din nou. Electrozii fixaţi la tâmplele sale transmiseră imediat dorinţele ei... Urcară, accelerând...

Trecură pe lângă propria casă şi obiectivul se redeschise, proiectându-i în centrul unor peisaje utopice. Alain îşi dori să rămână aproape de oraş. În zadar. Imaginaţia prietenei sale era prea puternică şi intrară în acel vis, îndepărtându-se. La marginea proiecţiei, acolo unde noaptea se adâncise, se întâmplă ceva. Brusc, întunericul acela îi ajunse şi pe ei. Electrozii fixaţi de fruntea bărbatului se încălziră, motorul dădu semne de zăpăceală. Câteva clipe Alain reuşi să controleze proiecţiile femeii şi noaptea dispăru din nou.

Imagini excesiv colorate revigorară drumul, visurile lor se înfruntau şi maşina depăşi numeroase alte vehicule într-o viteză sinucigaşă. Dorinţele se contraziceau unele pe altele, ordinatorul scoase zgomote care îi evidenţiau confuzia, maşina derapă printre fantasme iraţionale. Obiectivul se luptă alert cu modificările de relief, modifică şi el traiectoria chiar la marginea unor prăpăstii închipuite. Circulaţia în jurul lor deveni mai densă, aşa era întotdeauna în preajma metropolelor, o ploaie se iscă din senin şi udă totul pătrunzând în maşină nu se ştie pe unde, devastă apoi peisajul adăugându-se dezordinii onirice a celor doi. Pilotul automat îndreptă maşina către casă, pe deasupra şoselelor încâlcite, şi obiectivul proiectă o nouă panoramă, lipsită de raţiune, încâlcită şi ea asemeni şoselelor, formată din vise rupte. Brusc, contrastele se multiplicară. O furtună se iscă, imaginile deveniră şocante, se izbiră unele de altele, curseră ciudat... Obiectivul începu să tremure. Maşina se ridică, viră, coborâ în picaj, fasciculul emis se răspândi în toate direcţiile, iar maşina se izbi de pământ, explodă în noapte, cu violență.

Visele continuau pentru cei doi, vehiculul continua să meargă pentru ei, un peisaj mirific devenise, în sfârşit, rezultanta dorinţelor lor. Proiecţiile mentale nu se mai contraziceau, computerul părea să direcţioneze maşina mai bine ca niciodată. În realitate explozia la impact îi trezise o fracţiune de secundă, pentru ca imediat flăcările să cuprindă totul, iar ei să se piardă pentru totdeauna în

visuri absurde.

Metalul maşinii se contorsiona, dorinţele lor miroseau acum a fum, a foc, iar carcasa carbonizată era incapabilă să îi mai conducă undeva. Grămada de fier topit gemu, palpită, se ridică repede şi eliberă două proiecţii holografice, două păsări care dispărură în noapte, într-un vis veşnic în care nu mai aveau nevoie de tehnologii sofisticate. Ochii celor două păsări căpătară, puţin câte puţin, nuanţele ochilor lui Alain şi ai lui Marie-Claire.

Traducerea:
Victor Toroş

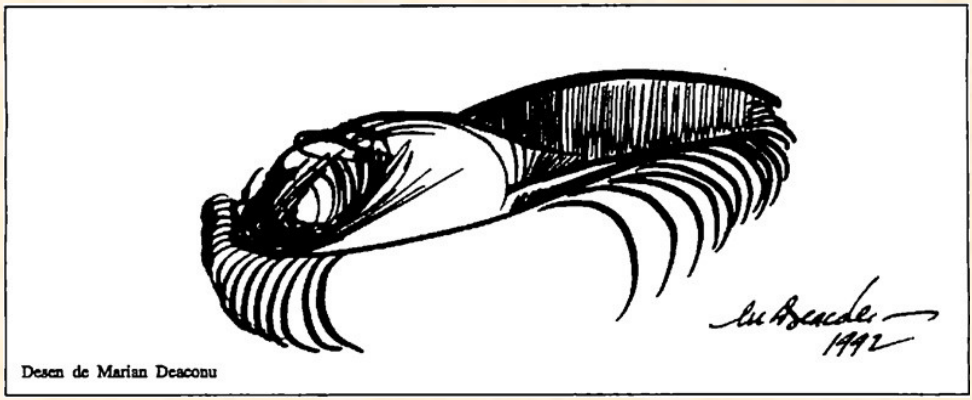

Desen de Marian Deaconu